Temps Ordinari - Catorzè diumenge

Per Administrador el dg., 08/07/2012 - 09:00

Ez 2, 2-5
2Cor 12, 7-10
Mc 6, 1-6

1- Com acabem d'escoltar, aquella gent de Natzaret, el poble de Jesús, no va voler fer cas d'Ell. Es preguntaven: "No és el fuster, el fill de Maria?", com volent dir: què ens ha de venir a ensenyar aquest! I, no obstant, quantes coses positives, necessàries per a la vida i per a la pròpia pau interior, els hauria ensenyat Jesús si l'haguessin escoltat! Aquells homes i dones tenien necessitat de llum que il·luminés el seu camí i força per superar les dificultats de la vida. Sobretot, necessitaven tenir la pau al cor, ja que sense pau interior la vida se'ns fa insuportable. Però no el van voler escoltar. No van ser conscients del que perdien ... I nosaltres, escoltem realment a Jesús? Obrim el nostre cor perquè la seva paraula, portadora de vida, ens entri ben endins i ens renovi? *2- D'aquest episodi del rebuig de Jesús, n'hem de treure una ensenyança important: que no hem de menysvalorar ningú perquè podem aprendre coses positives de qualsevol persona.* La persona autosuficient que creu "ningú no li ha d'ensenyar res", a més d'empobrir-se espiritualment, sovint fa el ridícul perquè ningú s'atreveix a fer-li prendre consciència dels seus errors. Ningú no és perfecte i, per això, el contacte amb els altres sempre ens pot ajudar a millorar. Tots som imatges de Déu, però cadascú n'és un reflex diferent perquè cada persona humana és única, original, irrepetible. Els joves poden aprendre de l'experiència dels adults; però també els adults poden aprendre de l'inconformisme dels joves. El contacte intergeneracional sempre és estimulant. L'home pot aprendre de la dona, i la dona, de l'home, perquè mútuament es complementen. Déu no és masculí ni femení, sinó que en Ell, que és la perfecció, s'hi troben unificats tots els aspectes positius de la persona humana: de l'home i de la sona. I també podem dir que els catalans podem aprendre dels de fora, i ells poden aprendre de nosaltres, perquè tots tenim coses bones que mereixen ser imitades. L'estiu és una bona època per fer-ne l'experiència. *3- Per tant, hem de saber mirar qualsevol persona amb ulls nets, sense prejudicis, per saber descobrir i assimilar tot allò de bo que tenen.* Santa Teresa deia que les persones són el millor regal de Déu. Això ho veiem més clar el dia que ens falten: llavors ens adonem del tresor que Déu ens havia posat al costat i que potser no valoràveu prou. No ens tanquem, doncs, ja que cometríem el mateix error dels habitants de Natzaret que van perdre una gran ocasió: la d'enriquir-se escoltant Jesús. Aprofitem les oportunitats que ens ofereix l'estiu per escoltar Jesús – a través de la pregària- i les persones que ens envolten: la parella, els fills, els pares, els amics... Nosaltres en serem els primers beneficiats. *4- Però, en aquest evangeli hi ha encara una altra ensenyança que hem de saber aprendre. Aquell Jesús que havíem contemplat els diumenges passats ressuscitant morts o dominant la tempesta, ara el veiem fracassat.* Ens diu que se sorprenia que la gent del seu poble de Natzaret "no volguessin creure". I per aquesta raó, allà "no hi pogué fer cap miracle". Es compleix allò que diu Sant Joan, al principi del seu evangeli: "Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit" (Joan 1, 11). Com va reaccionar Jesús? Malgrat això, Ell no es va desanimar. L'evangeli d'avui acaba dient: "Després recorria les viles i els pobles i ensenyava". És un bon exemple per a nosaltres que fàcilment ens enfonsem quan hem tingut un fracàs, quan, malgrat la nostra voluntat per transformar les coses i les persones, en sentim rebutjats. No ens hem de desmoralitzar. Això només ens ha de servir per fer-nos més humils i per prendre consciència que l'única força capaç de transformar el món i de millorar les persones és la força de Déu. Nosaltres només som col·laboradors seus i res més. I, de vegades, Déu per fer créixer el seu Regne, més que necessitar la nostra força, prefereix la nostra debilitat. Així queda més clar que l'eficàcia només ve d'Ell. Per tant, també van dirigides a nosaltres aquells paraules, que segons la segona lectura, Déu va dirigir a sant Pau: "En tens prou amb la meva gràcia; el meu poder ressalta més, com és febles són les teves forces". No ens desanimem, doncs, malgrat els fracassos i les incomprensions que puguem patir. Seguim escampant la Bona Nova de Jesús ben convençuts que tot allò que sembrem amb bona voluntat, tard o d'hora donarà el seu fruit. Cap engruna d'estimació no es perdrà, encara que potser de moment no obtinguem resultats immediats. Ja la mateixa escriptura ens adverteix que, a la vinya del Senyor, un és el qui sembra i un altre el qui recull el fruit. Però tinguem clar també que, sense sembra, no hi haurà fruit. *Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B."*** *Editorial Claret, 2005*

ETIQUETES
INCOMPRENSIÓ FRACÀS MIRACLES FE MIRADA HUMILITAT